

**עין משפט
נר מצוה**

קפא א מ"י פ"ט מה'ל אכל הלכות טושע'ע י"ד ס"ד תת טעף סה וס"י טעף פ"ו ו'.

רבינו חננאל

אמר ליה רבי אשי לבר קיפוק בהא יומא דנח נפשיה דרבינא, מאי אמרת עליה, פירוש בר קיפוק וזכר אבין? הוה ספרנא ושאלינו מרזי ההסדר שחספסור עליה, ובינן שאמר לו בר קיפוק, בארזים נפלה שלהבת מה יעשו איזובי קרי, כלומר כולי עלמא לגביה כאזוב גבי ארז גינהו (וכולהו) [כ"ו], ובר אבין אמר, ככו לאבדין ולא לאבדיה בר, חזש דעתיא דבר אשי, אמר, שיתון לגביה כאזוב שי קר הוה כחא סכלל שרוא גדול ממני, נעשה להן חילי והפכו גרתיין שאין יכולין להלך, ולא יצאו בחספא, וזרזי שאמר רב אשי כיון שרגליהן של אלו חמוכות, אינן ראוין לחליצה. כי נח נפשיה דר' יוחנן, יתיב עליה ר' אמי שבעה ושלשים ואסיקנא, אפילו רבו שלמדו תורה, אמי יושב עליו אלא יום אחד, ואמר ר' יצחק בר אמי, אן תניא, חכס, כיון שהחזיר פניו מאחורי המטות שולל, פתח עליה ההוא ספרנא, ארץ שער הרה וילדה, פי' שער שבעל, ארץ צבי, ארץ ישראל, רקת, וז' סבירא שמת בה חזי.

^[א] לפיני כנח, אחת לו לעיל סוף פסוק א' ועי' תמוס טס ד"ה חכס.

בה:

שפעו מרובי רציפורי דמא. מפרש צירושלמי דיהב נפשיה על גותסת פירוש נשקר דמו על יחוד השם מוספתא פ"א שמתן נפשו על המילה:

סוועל רבו שלמדו חכמה. צפרק אלו מליאות (ב"מ דף ג. וס) פלוגי רבי יהודה ורבי יוסי שרבי

יהודה אומר כל שרוב חכמתו הימנו ורבי יוסי אומר אפילו לא האיר עיניו אלא נמשנה אחת וזה רבו ומסיק שם עולא אחר תלמידי חכמים שנבבל קורעין זה על זה כרבי יוסי ס"ל ופוסק רב שטם כרבי יוסי ופי' רבינו חננאל דהכי הלכתא ונשאלמות דרב אחאי? פוסק כרבי יהודה דאמר כל שרוב חכמתו הימנו ומפרש צפר' אלו מליאות בתוספתא דהיי קורעין קריעה^[א] [דאין] מתאמה וכן פירש רבי יצחק בר יהודה ויומר היה נראה לי דמעשה רב דשמואל עבד כרבי יוסי דכא' התם ורבי אלעזר צירושלמי נמי עבד כוומיה ושמה היו מחמירין על עמלן: צרכת

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קמן

כי מטו אנישרא. כשהגיעו לעבור בדרך של גשר קלר שעכשו לא היו יכולין לעבור זה בצד זה אלא זה אחר זה: **קמו גמלי**. עמדו הגמלים נושאי המטות במקומן: **טייעא**. סוחר ישמעאלים: **רצנן**. דשיכני רבה בר רב הונא ורב המנונא: **עבדי יקרא**. דהא לא בעי האל למיעל מקמי האל: **נחור** כ"י. לחיו משום דבזי לרב המנונא:

ספר מלחמוס. ספר תורה. לישראל אחרינא שנלחם רבה ורב המנונא ונחור כ"י דההוא טייעא. לישראל אחרינא גזע ישישים זה רבה בר רב הונא דהוא בן גדולים בן רב הונא דהוא ראש גולה ועדיף מנשיא דארץ ישראל ועמו ספר מלחמות עמו רב המנונא: **קאס וקיפור** הוכפלו. קללה כמו ויכסוה קאס וקיפור (ישעיה נד) כלומר קללה כלה והוכפלה בעולם: **לראוס שור ושכר**. זה שקלף הקב"ה על עולמו: **נשים לילות כימים**. בהספד על שטם לילות כימים תמורה: בר קיפוק ובר אבין הוו ספרני: (סנהא יומא, דנח נפשיה): **חלש דפשיה**. דהאי מדמי ליה לשלחנא והאי לאצידה: **והסוה יומא**. דנח נפשיה לא ספרדוהי משום דאירע לכו תקלה על דיו: **לא בר קיפוק ולא בר אבין חלין**. משום דאיתאפכו כדעיייה ותנינא (וינמות דף קג.) האל מלן דמסגי אלומתא דריגלא לא חלין דהתמרה אמרה^[א] וחללה נעלו מעל רגלו ולא מתחת לרגלו: **אפי' לרגנא**. מדקל: **רוב שלושפים**. ישראל נקראו שלושפים ורבא שקול כרוב ישראל ואמר ליה קוס ואמור מילתא כלומר נקש רחמים: **כאוס בני מרה**. שאשה סוטה נבדקת בהן: **צטס מניסוס**. דולד: **אבד מינו**. אביו הממנונו: **והכאפי השמש כזהרים**. אשקיע השמש כזהרים: **יומו של יאשיה**. שנהרג יאשיה קרי יומו שמש: **לגרמיה**. לדעמיה: רבי זורא היה נבבבל ובה נולד וגדל בארץ ישראל והיינו דקאמר ארץ שעבר הרה וילדה ארץ כזי גדלה שעשועיה ואהבי קרי ליה רבי זורא ורב זירא^[א]: **אוי גא לה אמרה רקס**. יכולה לומר כן רקת היא טבירה: **אחיסו**. הורידו דמעות: **איסתמיאוו כוכבי**. נראו הכוכבים שנשתנה העולם מרוב זעז: **כיוי דנורא**. אצנים של אור: **אשפטו ללמנייא**. נימוחו פרטוף שלהן: **והוו למחללייא**. כלומר נחלקה ותמעכה כל צורת פרטוף של אלמים ואורת המטבעות

מפני אורת החסיד שנשתנית דרבי מנחם בן של קדושים שלא נסתכל אף בצורה של זוזא כדאמרין בעבדי פסחים (דף קד.) **והוו למחללייא**. כמו שהוחלקה במעגל ובמחללים שבה מחטין טיט הכותל: **אנדרטא**. אורת האלמים שטושין על סס המלך שמת: **שכטין מחספרין**. דגנבים דזוכומיה לא הוו אלו גנבים: **כיוי דנדרא**. אצנים: **נשוק כיפי**. כיפאות של גשרים נשתברו ונשקו זו את זו: **שילי**. קוליס: **וילא**

מסורת הש"ס

א) ופי' אפי' עופות רעות בלות ללחות שכמותו עורין.
ב) ס"ה ג. בימות קט. (ש"ש)
ד) ונכנסות מת. (ש"ג.)
ה) מגילה י. א) ונסתדינן קט. א) ז"ל כרבי סימאלי ועי' תוס' שנת קתש. ד"ה דיוקרי וטוס' פסחים קר. ד"ה דלא וטוס' פ"ו ג. ד"ה הי"ג. (ס) ודברים כה.
ט) ופי' עבד"ן. א) ונפיש רש"י תמכות מנ: ד"ה חמר כ"ו ועי' תוס' תמחות מ: ד"ה ר"ו לחמר. (ט) ופי' לרף ס"ה. (ט) ופרשת קרח סי' קל"א. (ט) ש"ה.

אסא

תורה אור השלם

1. וזהו ביום ההוא באם ארץ. אלהים והבאתי העשש בצדקים והחשבתי לארץ ביום אור. עמוד ח ט

אסא

מזכר רש"י

זה יומי של יאשיהו. שמת חכרם של שטם. כמו שאלרו רבותינו (תפנית כב.) אין לן חרז של שטם וימר מפרעם נכה שאמר לו לנשיא (דח"י"ד לה) מה לי וכן לא עקיף אחי היום. לא עקיף אזי לא היום כי אס לעבור דרך אלק אל בית מלחמתי (שמות ח ט.) לגרמיה הוא דרעבר. אין אלס מודה לי (ברכות מח) ויחד הוא דברך ואין כלסס כמותי (שבת יח.) כי נח נפשיה דר' יודא. ר' זורא עלה מבבל לארץ ישראל ומת שם בעבירה (מנחות י.) ארץ צבי. ארץ ישראל. גידלה שעשועיה. של שער וטוס'. שפעו מרובי רציפורי דמא. דלחס גדול היה, לשמעיען למלפניו היה: ^[מסורתיון קס.]

[illegible]

[illegible]

Journal of Management Inquiry 18(6)

עין משפט
נר מצוה

ב א ב מ״י פ״א מהל'
עשהוהוה ה' ב' כמג
עשין קו טושי״ם ח״מ פ״
ח פ״א א וס״כ כה ספיק
ה ו טספיק ב:
ג ו מ״י פ״א מהל' מעשר
ה' ב' ו פ״י מהל' טמא
משכב ה' ב' י:
ד י עין כ״מ שס ה' ב' ג'
ה א ה מ״י שס ה' ב' כמג
עשין קו טושי״ם ח״מ
פ״א ח ספיק ב:
ז ב ח מ״י שס טושי״ם
ס ס״א:
ח א מ״י פ״א מהל'
עדות הלכה ב' כמג עשין
כה טושי״ם ח״מ פ״א כה
ספיק ה:

יִדּוּ ט מִיּוֹ סִיחַ מִהֶלֶל
אֲבֵדָה הֵלֵל יֵג סִמְךָ עֵשֶׂן
עַג טוֹשׁ"ע חִמֵּם סִי רִמְג
סַעֲף"א
מִזּוּ י מִיּוֹ סִיחַ מִהֶלֶל
עֲדוּת הֵלֵלָה ב סִמְךָ
לֶאֱלֹחִן קָט טוֹשׁ"ע חִמֵּם סִי
כֹח סַעֲף"א
מִזּוּ ב מִיּוֹ סִיחַ מִהֶלֶל ב
וּסִיחַ מִהֶלֶל סִיחַ הֵלֵל ג
סִמְךָ שֶׁס וּסִי יֵג טוֹשׁ"ע
יִדּוּ סִי רִמְג סַעֲף"א
יִדּוּ ל טוֹשׁ"ע חִמֵּם סִי כֹח
סַעֲף"א

יח מ מ״י פ״ח מהל'
 פנהדלהל' י סג
 עשין קו טושי״מ ח״מ ס״
 ו סעף ח:
יט ג מ״י פ״ב שם הל'
 ג סגמ שם טושי״מ ח״מ
 ח ט סעף י:
כ ש מ״י שם הל' ו פ״ב
 שם הל' יד סגמ ש״
 טושי״מ ס״ ו ס״:
כא ע מ״י ש״מ מהל'
 עזח הלכה א סג
 נלחון קו טושי״מ ח״מ ס״
 לד סעף א:
כב פ מ״י פ״ד מהל'
 פנהדלהל' ג סג
 עשין קו טושי״מ ח״מ ס״
 טו סעף ג:

יְבִיעַ חֲנָנָל

[illegible]

דאזעלעכע לוממילע [ווע"ע חוס' ב"מ ל: ואמאי אוקמיה שמעון בן שטט לינא חכם מוחל על כבודו חמיר כבוד ח

הדיין. וכן אם יודע אדם בחברו שהוא גזלן שלא יצטרף עם
(א) גירסת רבו: כן נגמ' במאן דשרי ערקתא דמסאמי וכו' גרין.

א' נמי אשורא. לפר"ט דמפרש דשורא למי אשירא הדיון יתן יתן
 צריך לומר דהכא היה בעל דין שנגדו ת"ח והיה ירא שמה יתן
 לו כדלמא (כחות פה) חלמדי חסם קודם גבי נכסי לטוביה ולכן
 שלח ליה שגם זה ת"ח ויעשה שורא למי אשירא:

הכל מודים בעדות דכתיב ועמדו.

שקמחו לשני אנשים ולא
כתוב ושני אנשים אשר להם הריב
יעמדו ועי"ל דקאי נמי אאשר להם
ריב דהיינו צעלי דינן ובגמר דין
גדאמרין בסמוך דאית לן לאוקומה
דומיא דעדים דהוי כגמר דין:

אפרה ע"ה בר אמואל. אש"א
 דבנין קימח שיש ע"ה
 הידור דלמחרין פ"ק קדושין דף
 ג' מ"מ חין ליטור שהרי עומד היה
 ועמ"ל דהוא יהיה ידעת שפניה
 עומדת ושלא עשה אלא תוס' תמימי
 טעמא בעד קנה וכלא הי' לוי אלא
 לעומד ש' תפניו בניה הכסא ובניה
 מתרחק דהם ליכא הידור כלל:
והאמר טר בעת גמר דין
 ב"א אש"א דהיי' ידול

להושיצה כדאמר בסמוך דעשה
לכבוד תורה עדיף וה"י עשה לכבוד
תורה שהיתה אשת חבר איבא למימר
שלא רצה להושיצה שלא לסתום
טענת בעל דינה אפי' בשעת גמר
דין אע"פ שגמר הטענות או שמה
אין באשת חבר לאחר מיתה עשה
לכבוד תורה עדיף:

אבל איסורא אין חכמה.

במסעיהן פרק כהן גדול
(דף י"ה): דפריך גבי כ"ג מעד
ומהעמלת לא מני לשויי לא מני
היינו באסורה דאיכ אפי' מלך נמי
דגבי אסורה לא אמן ששה אימנו
עמין משום דאין מנכה כ"ג מיהו
המה דהבא שזאל ואל תעשה הוא
דפריך מי שמתו צדקות (דף ט"ו):
ומוכח דשרי אפי' באסורה דפריך גבי
ההואל כלאים בגדלו פשוטו
בצוק מהוך לשחוט את פסחו ולמול
בז שחטתו למת מזה משום
ביון הנו ושמיז לא אל תעשה
שמיז ו"ל דהם גנאי גדול הוא למת
תמנוה שאין לו קוברים קבץ של ראי
תעשה שרי עובדין לא אל דח
בגדו דהיה פסח ודעיה וכן נפשו
כלאים שזוק גנאי גדול בגנאי מת
תמנוה להי פריך מיהו אבל הלא גבי
עדותו ליה גנאי כהן לא כן אל גבי
באסורה אפי' בשזאל תעשה ודמי
ליה גנאי דהנא שקו וקופה והם
גנאי גנאי מאלא פסח מיהו

הוא נשאל: "אם כן, למה לא תעשה
הפוך והייתם נשנים?"
הוא ענה: "אם לא תעשה
הפוך, לא תוכלו להימלט מהאש."
הוא נשאל: "אם כן, למה לא תעשה
הפוך?"
הוא ענה: "אם לא תעשה
הפוך, לא תוכלו להימלט מהאש."
הוא נשאל: "אם כן, למה לא תעשה
הפוך?"
הוא ענה: "אם לא תעשה
הפוך, לא תוכלו להימלט מהאש."

שבועת העדות פרק רביעי שבועות

א"י נמי לשודא דדייני. יס דין סאמו תלוי בראיית עדים ולא בשבועה
במה שלב הדיינים נוטה לזכות ולחייב כגון הק' דמכות (דף פה)
ההוא דאמר להו נכסי לטוביה ואחו שני טוביה ואמרין התם שודא
דדייני נמי שהדין רואה שהוא ראו לתת לו מתנה אי נמי לשני

שטרות של מכר מספר ביום אחד
ואין ידוע למי מכר המוכר שטריו
תחלה אמרנו שיש להם שטר דייני
לאן כך שלח לו אם הדין שלו בשטר
דייני זה רחוי לכוונת שחם ודיק
הוא. שורק שלן בדין שלממרגמני
ייה בים שדי בימא (שמות טו):

מחולקת. ר' יהודה וחכמים: וישיב
דני בר הווא. שמחת בר הווא: אפרס
על כר הווא. ועומדול ואל יצין ואל
שכניכל עומדיל אלא מפני האוח
הפורח וכן עליו: (ט' דיינים) ק"א
לומר תמיה על זה מה דרוב עדי
בר תמן ואומר ואל (כד) דיינין
בישיבה. והכל לחלוק כבוד הידי
עבד דקאס: ושמני דייסוב ובר
לומר לא עומד ולא יצב אלא כאלס
שמיך הירעום וכן הסבול: כנס.
כנס

אוחא ושדי עלוואי
לדלקת בשעת משא
דין דברי הכל דיינים
מגידה לדיתי כמאן
יש פלוני אתה זכאי
ממר רבה בר רב הונא
הארץ דאית להו
ותבינו לה לעצורא

אם היה שני הרי זה לא יטול.
 חס מהסר עליו בלא מכול המעט
 שנאמר ומהעטבלתם עמהם אצלה
 תחטטם (ב"מ דף טז:) **אכל באיסורא.**
 כגון אכל הבשר לפני חס המעט
 לא יטול ותלמודו דמי דעטטעלוי
 אין חכמה חשוב לנגד ה' **האי עשה.**
 ועמדו: **והאי עשה.** חס ה' אלתיך
 תיחל לברות תלמודי חס (ב"מ דף
 מא:) **האי עשה** סניגורין לדרביו.

אש דן דין וגלו נוספו לומר שהא
תעם לא חשוק דבריו להביא ראיות
להעמיד חשוק בזה לומר אלל לכל
שלא יחזור להוציא דין לפניו:
גלגל יסב תלמיד בורל דין לפניו
ויהיו דין פתו שלא יעשה: שלא
יערע עמו. ואשם שהעדים
דמן מדבר עמו. שגורס הפסוק
דן על פי שנים עדים ואין כאן אלל
עו לאד: שהא מרומם. שגרת
ממך דבר עדים שאין עדולם
קולר

מילי בממונתו יאמר
אין תבונה ואין עצה לנגד ה' יכל מקום שיש בו
בבד לרב: רב יימר היה ידע ליה סהדותא למר
מימר "אותבינהו לכולהו אמר ליה רב אשי לאמימר
מ כבעלי דינין אבל בעדים דברי הכל בעמידה
עשה" עשה דכבוד תורה עדיף (סימן סגירות בור
לן לדין שלא עשה" סגירות לדבריו תלמוד וומר
מנין לדין שלא ישב תלמוד בור לפניו ת"ל מרב
דין שיועד לחבירו שהוא גזלן יכן עד שיועד בחבירו
ומפני עמו תלמוד וומר מדבר שקר תרחק מנין לדין
מה שלא יאמר הואיל והעדים מעידין אחתכנו ויהא
מולר

עדיף. וא"ת כ"ש כבוד מלך שהרי אינו יכול למחול על כבודו (י. ק. יא.) יש לומר דשאיני דיני נפשות דחמירי אי גמי במקום שאין מחול משום דמורה דליה היא (וע"ע חספוט וצחים טו. ד"ה מיושב).

ג. ורואה

מסורת הש"ס

[illegible]

נורה אור השלם

1. וַעֲמַדוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים
אֲשֶׁר לָהֶם הָרִיב לִפְנֵי יי
לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַשֹּׁפְטִים
אֲשֶׁר יִהְיֶה בַיָּמִים הָהֵם:
דְּבָרִים יט יז

2. וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיָּשָׁב
מֹשֶׁה לִשְׁפֹט אֶת הָעָם
וַיַּעֲמֵד הָעָם עַל מֹשֶׁה מִן
הַבֹּקֶר עַד הָעֶרֶב:

שמות יח ז
3. אין חכמה ואין תבונה
ואין עצה לנגד ה'
משלי כא ל
4. מדבר שקר תרחק
תקי וצדיק אל תהרג בי
לא אצדיק רשע:
שמות כג ז

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולימינ קמיה
דיינא משום. נ"ז ג'
הר"ש אלז הר"ף גורם
קמיה רביה וכן גורם
הרמב"ם ע"ן פכ"א מה"ס:
(ב) שם ומנץ לדין שידוע
בחיורו שהוא:

מוסף רש"י

בטש. הפליר (ע'י חזקוני).
אין דרכו ליטורל.
 דער שגנאי הוא לו, שאמר
 חשבנו אולי ואין דרכו ליטול
 קופה פון די הכסיתים, וזה
 הסתם לנתי שמור, הרי זה
 לא יטורל. ופטור מהשתמ
 אצידים, דליפתן מוהשתמלם
 (ב"ב כ"ט). אין חגמה
 כ"ר. חשונה חגמא ד'ה'
 (ברכות י"ז). אין תורת
 חמכה וכגון ומכונה ויועץ
 שומדח כגון חלול השם
 (ערוכין ע"ג).

[illegible]

ובבאור אמרו במועד קטן (יז:) אבל אינו נוהג אבלות ברגל אי אבלות דמעיקרא היא אתי עשה דרבים דחיי עשה דחיד. הנה כבר התבאר שחוב אבילות דאורייתא ושהיא מצות עשה, אבל ביום ראשון לבד, והשאר מהשבעה ימים דרבנן, ושאפילו הכהן ינהוג אבילות ביום ראשון ויטמא לקרוביו. והבין זה. וכבר התבאר משפטי מצוה זו במסכת משקין (ח. יז: ופ"א) ובמקומות מברכות (פז. כ. וי"א פפ"ג) וכתובות (ד. ה) ויבמות (כז. כט. מ"א: מג. ז. ק:) וע"ז (יג.) ובספרא בפרשת אמור אל הכהנים. והחייב הזה שנחייב הכהן להטמא לקרובים אין הנשים חייבות בו. כי מי שהוזהר מהטמא לזולת הקרובים הוא שנצטוו שיטמא לקרובים אבל הכהנה שלא הוזהר עליה מטומאת מות (קדושין כט.) כמו שאבאר במקומו (ל"ט קפו) כן לא צוה לה ולא גזר עליה שתטמא אבל תנהג אבילות וברשותה להטמא. ודע זה:

והמצוה הל"ז היא שצונו שיטמאו הכהנים לקרובים הגזורים בתורה (ר"פ טמור). כי בעבור שמנעם הכתוב מלהטמא למתים לכבודם לבד והתיר להם להטמא לקרובים שמא יחשבו שהרשות בידם ושוה הטר לבד ואם רצו יטמאו ואם לא רצו לא יטמאו לפיכך גזר עליהם גזרה וחייב אותם חיוב. והוא אמרו יתעלה ויתברך שמו (טז) לה יטמא. כלומר לאחותו. ולשון ספרא לה יטמא מצוה לא רצה ליטמא מטמאין אותו על כרחו ומעשה ביוסף הכהן שמתה אשתו בערב הפסח ולא רצה ליטמא לה ודחפוהו חכמים וטמאוהו על כרחו. וזה בעצמו הוא מצות אבול. כלומר כי כל איש מישראל חייב להתאבל על קרוביו כלומר חמשה מתי מצוה. ולחזק חיוב זה באר אותו בכהן שהוא מוזהר על הטומאה שייטמא על כל פנים כשאר ישראל כדי שלא יחלש דין האבילות. וכבר התבאר (ע"י רמ"ל פנ"ט ופ"א) שאבילות יום ראשון דאורייתא.

מגילת אסתר (מצוה לו)

כגון המשמרות שיהיו שמונות. שאם דעתם היה שמשנה תקן להם גם מצות המשמרות היה להם לומר משה תקן להם לישראל משמרות וחלקם לשמונה. ומדלא קאמר הכי ש"מ שכבר היה מצוה על מצות המשמרות אך לא על מגינים והוא חלקם לשמונה כפי רצונו או לפי שהיו מרעטים. ומה שאמר עוד שגם הלויים חלקו לכ"ד משמרות ולא בא בזה פסוק, הנה זה לא יורק לאותם שבא בהם פסוק. ומה שחלקם לפי דעתו היה כי הם היו צריכים לשרת לכהנים ולהקל מעליהם חלקו אותם גם כן. ומה שאמר עוד שיש מהכהנים שלא היו קבועים שאם כן נראה שאינה מצוה, נ"ל שאין זו קושיא. שהרי הרב לא אמר שחלקו המשמרות יהיה מצוה רק העבודה דרך משמרות ואם כן אינו מן ההכרח שכלם יחלקו למשמרות רק אותם הבאים לעבד כדי שלא יעבדו בערבוביא והיו שאמר בזה המאמר שכל מי שאינו יודע שבתו אבותיו קבועים מותר לשתות יין בומן הנה לפי שמהר שהוא מסופק אם אבותיו היו מן הקבועים אינו ראוי להקריב. ומה שהביא עוד מן התוספתא שנראה שיש מהם שהיו באים להקריב במשמרות של אחרים לפי שלא היו קבועים, נ"ל דמאחר שכבר יש שם משמרת קבועה אף אם יבאו אחרים להקריב עמהם אין זה דרך ערבויה כי הבאים הם טפלים לגבי המשמרת הקבועה. ומה שאמר עוד למנות בזה הענין שלש מצות, אינו נכון בעיני. אמנם בסוף הסכים אל האמת למנות הכל למצוה אחת אבל תהיה מן התורה:

(מצוה לז)

קרא וקמ"ל ש"ל יד הכל שיהיו חלקם יוכלו. ומה שמאמרו ולשון מלוא זו כו' הורה שהם ג"כ אינו מונה חלק מלוא זו וי"מ רש"י שצונו שיהיו הכהנים כו' לשגרת לישן הוא לא שזאת חלק המלוא בעל חלק הוא בכלל לשון מלוא הכהן וחלק חלקם יוכלו ויולל ממנו כי ממה שהוצרך לומר שברגלים עובדים בשנה משמעת שפיר ששגלר הימים עובדים למשמרות כל א' בשבוע שלו ול"ז יד הכל שיהיו ברגלים. זה נראה לי פירוש הלשון, ואף כי יש בו דוחק מעט ולא לסובלו כדי שיהיו דבריו כאלו במאמר עולין בקנה חסות עם מה שכתב בחבורו הגדול ומסכים גם כן אל הגמרא בסוכה:

קנאות סופרים

הן אשתו אביו ואמו וכו'. דמ"ל לר"ל לאקושינהו אהדידי. אלא דאי מכאן מוכח דחזא מכלל חברתה נפקא והוה מאמר הרב שנצטוו הכהנים ליטמא לקרובים כדי שלא יחלש דין האבילות. ובאו דבריו עוד ביותר ביאור בפ"ב מהל' אבל (ה"ו) וי"ל כמה חמורה מצות אבילות שהרי הכהן נדחת לו הטומאה מפני קרוביו כדי שיתעסק צמחן ויתאבל עליהן ש' כי אם לשאר הקרוב אליה לאמו וגו' לה יטמא מ"מ שאם לא רצה להטמא מטמאין אותו בעל כרחו ע"כ. והיינו גמי הא דתניא

הרב (ל"ט קפ"א) גם שלא בא בה צווי מפורש, מ"מ אמר שמאחר שנתחייב להודות בפיו שלא עשה כך וכך יוכל להטמא מזהר ממנו כאשר כתב בסוף שורש שמיני. ובכאן ג"כ נאמר שמאחר שהתורה אברה וכו' יבא הלוי מאחד שעריך משמע דוקא בשעת הרגלים ולא בימים אחרים כי אז יצטרך לעבד דרך משמרות, וא"כ ממדרש דספרי וגם דסוכה משמע שיש מצוה לעבד בשאר הימים מלבד הרגלים דרך משמרות. ומה שאמר עוד כי הרב חזר בו בחבורו הגדול, נ"ל שאין שם חזרה מעבודתם דרך משמרות שהרי כתב בתחלת הפרק ח"ל הכהנים והובילו וכו' עד דאמר ומ"ע היא להבדיל הכהנים ולקדשם ולהכניס לקרבן ש' וקדשתו כי את לחם אלקיך וגו' וכתב אחר כך שם וי"ל צריך כל אדם מישראל לנהוג בהן כבוד וכתב עוד וי"ל משה רבינו חלק הכהנים לשמונה משמרות וכו'. וג"ל כי פירוש דבריו כך הוא, בראשונה אמר שמי"ע היא להבדיל הכהנים ולקדשם, רצונו כמו שפירש אח"כ שיתנהגו בהן כבוד, וכשאמר עוד ולהכניס לקרבן רצונו לחלקם למשמרות שיעבדו בהם והיו שכתב אח"כ שם משה רבינו חלק הכהנים לח' משמרות וכו'. אבל אמת הוא שלא הביאו מפסוק וכי יבא הלוי כאשר עשה כאן רק מפסוק וקדשתו. ושמה כי הוא מבורר יותר ולכן סמך עליו. ומה שאמר עוד כי המדרש דסוכה היא אסמכתא, אני אומר שהיא דרשה גמורה ועליו להביא ראיה. ומה שאמר עוד כי מההיא דתענית משנה משה תקן להם לישראל שמונה משמרות יש ראיה שהם תקנו הנביאים, אני אומר כי משם ראיה ממש היותה מצוה מה"ת. שהרי מאיתו מאמר משמע שמטה תקן

לב שמה

מהיות זה כחמד המקומות שיש בהן חזרה ממ"ש תחלה במאמרו זה הקד נמלך למ"מ חזר כך בחבורו הגדול. ועכ"פ דוחק הוא מלכד שהדברים הראשונים יפלו בעצות מבוחר כי לשון הפסוק שהוא מניח אינו מורה כלל על חזרת מלוא שהוא תחילתה שיהיו הכהנים עובדים למשמרות כו' גם לשון המדרש שהוא מניח מספרי אינו מורה על זה וכמ"ס הרמב"ן. וע"כ נ"ל שגם במאמר הזה כשאמר שצונו שיהיו הכהנים עובדים כו' מלת שצונו דקאמר נמשכת עד הסוף שאלה זולתי ברגלים כו' כלומר שצונו שברגלים יעבדו בשנה וחלקו בשנה ח"י"ע עוד ולשון מלוא זו אמרו וכי יבא כו' שיתארו בספרי דברגלים מירי

קנאות סופרים

המצוה לו שיטמאו הכהנים לקרובים וזה בעצמו מצות אבול שחייב כל איש מישראל להתאבל על קרוביו ולחזק חיוב זה באר אותו בכהן וכו': הנה הרב ז"ל הוציא מצות אבילות מן הציווי הזה שנצטוו הכהנים לקרובים דכיון שזו תחלית חיוב מצות אבילות נתקנה איכא למימר דמצות אבילות ג"כ מצטרפת עמה ונכללת במגילה. ונ"ל דנתברר זה אל הרב ז"ל ממאי דגרסין פ' אלו מגלחין דף כ' ע"ב ת"ר כל האומר בפרשת כהנים שכהן מיטמא להם אבל מואבל עליהם ואלו

פירוש המשיניות להרמב"ם ממסכת כריתות

ודם הטחול ודם הכליות ודם האיציר' חייבים מלקות לפי שהוא בלא תעשה ואין בו כרת. ומה שאמרו דם הלב ר"ל הדם הנמשך אל הלב בשעת שמיטת צעלי חיים אבל הדם שיש בלב עצמו חייבים עליו כרת לפי שהוא הדם האמתי ודע שיעקר בדיקת דם הערך כבשרו לענין טומאה וכבר נזכרנו זה ועוד נבאר אחריו במקומו מפרט טהרות וכן האוכל ביום מדם הערך נוקמה משום אוכל שכן ולא משום אוכל דם אבל דם דגים ותנבים הרי הוא מותר למחילה ודע דג טמא אסור ואין לוקחין עליו משום דם ולא משום שרץ המים ודע זה ואין הלכה כרבי יהודה.

ר"ע מחייב על ספק מעילה אשם תלוי כו'.

המנים אומרים כל מה שחייב על שגגתו חטאת הוא שחייב על לא הודע שלו אשם תלוי והנהגה מן ההקדש בשגגה שחייב במעילה הואיל ואינו חייב אלא אשם ודאי על שגגתו לא יביא אשם תלוי על לא הודע אם נסתפק לו אם נכנה ואם לא נכנה ר"ע אומר כל שחייב על שגגתו קרבן אפילו היה האשם אשם ודאי חייב על לא הודע שלו אשם תלוי' ומה שאמר ואם ספק' אין ר"ל שהוא אחר דברים האלה אלא הרי היה דברי ר"ט שאומר אם היה לא הודע זה מכל וכל ועמד בספקאף אומר אשם יהיה אשם תלוי ואותם המעות נדנה. ומה שאמר שממין שהוא מביא. ביאר שם נזכר אלו שמעל חייב אשם ודאי והוא איל וכן אשם תלוי איל. ושניהם יחד רזה לומר אשם ודאי ואשם תלוי קריבין נזכרי כבשבים כמו שפירשנו בחלק שרץ זה והלכה כחכמים.

אמר לו ר"ע נראים דבריו במעילה מעושה הרי כו'.
האשה שהביאה חטאת העוף ספק כו'.
היינו שיש מוטא לפי שהוא מן המורים או מן בני היונה תפא פרידה אחת למטא' בן שהיא ספק נדה או יצא או יהיה יולדת ודלית.

החובה של חולין וחתיכה של קדש אבל אחת מהן כו'.

כבר ידעת שר"ע מחייב בספק מעילות אשם תלוי וזה שאלו חתיכה של קדש כבר מעל שכבר נהנה מן ההקדש בשגגה ולפיכך חייב כל אחד משניהם אשם תלוי. ור' יוסי הוא תנא קמא בעצמו ואין מולק עליו רזה לומר שדעתו שאין חייב על ספק מעילה אשם תלוי וכן הלכה.

החובה של חולין וחתיכה של חלב אבל אחת מהן כו'.

ר' יוסי עצמו הוא מ"ק בעצמו והלכה כמוהו והענין כולו מוטא ואין לרץ פירושו. **החתיכה של קדש וחתיכה של חלב אבל אחת מהן כו'.**
לא אמר ר"ע כאן כלום לפי שדין זה השוה בו דעתו ודעת חכמים לפי ששנכמים חייבין אשם תלוי מחמת ההלכה לנדר והוא מחייב בזה מחמת ההלכה ומחמת הקדש לפי שהאשם תלוי אחד והוא לרץ על שמי המסירות (בשופות) יחד. ורבי יוסי הוא מאמר מ"ק שאין מצאין שנים חטאת בשופות ואשם בשופות וכן הלכה.

החובה של חלב וחתיכה של חלב אבל כו'.

פשוט הוא כי מה שאמר כי חטאות הוא ע"מ שאלו שנים בשמי העלמות שכו"ז שלא תהא שם ידיעה כימים חטאת אחד חייב כמו שנבאר

בשלישי ממסכתא זו ומה שאמר ר"ע זה אשם תלוי וזה. אשם תלוי ר"ל מוסף על החטאת שמצא משום אוכל חלב יביא אשם תלוי על ספק מעילה לפי שספק קדש אבל ספק חולין אבל וכבר נבארנו שדברי ר"ע נדחין.

החתיכה של חלב וחתיכה של חלב נותר אבל כו'.
זה אשם תלוי הוא מחמת לא הודע של נותר לפי שהנותר בכרת כמו שנבאר פעמים וידוע שאיך נותר חל על איסור חלב לפי שהוא איסור מוסף כמו שביארנו ב' ממסכתא זו. ומה שאמר ג"כ חייב ג' חטאות. לא מנת שחאה ידיעה כימים אבל אם חלב שניהם יחד נבעלס אי חייב ג' חטאות והטעם שמתחתו לא אמר עם ה' חטאות ואשם ודאי מזה המעילה הואיל והנהגה מן ההקדש מפני שהנותר על הירוב אין חתיכה ממנו שיה פירוטה מפני שהוא נפסד ואין מחייבין מעילה אלא למי שנהנה שיה פירוטה וכבר פסקו אחריו בגמרא דלא אית ביה שיה פירוטה. ומה שאמר רבי יוסי כל חטאת שהיא באה על חטא כגון שאר חטאות אבל חטאת יולדת כי מביאים אותה וכבר ביארנו בחתיכה ממסכתא זו שדבריו נדחים ואפילו בתוספתא כפרה אין שנים מביאים חטאת בשופות.

פרק ששי
המביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא אם עד כו'.
רמ"א כיון דלא נרץ ליה לא מקדש ליה ולא מקדש אלא על ספק ובשדע נסתלקה קדושה ומכ"א לג' אדם חולה מן העונות ואע"פ שנסתפק בחטא הואיל והקדש חלה קדושה עליו לפי שגמר בלבו להקדישו ולפיכך ידעה עד שיסתאף ומיכר ומקריב בדמיו עולה נדבה והלכה כחכמים ואין הלכה כרבי אליעזר ולא כרבי יוסי לפי שרבי יוסי אומר כלי שרת מקדשין את הפסול לקרב וכל העומד לזרוק כזרוק דמי וכל זה נדחה.

אשם ודאי אינו כן אם עד שלא נשחט יצא וירעה כו'.
אמר שזה אשם ודאי כשנודע שלא חטא אינו בדין אשם תלוי וביאר המחלוקת שדין שניהם. אח"כ אמר שדין שור הנסקל ג"כ כשנודע שאינו חייב מיתה אינו בדין אשם ודאי כשנודע שלא חטא. וביאר מחלוקת שניהם אח"כ אמר שדין עגלה ערופה אם נודע ההורג אינו כמו דין שור הנסקל אם נודע שהוא פטור. ופירוש דבריהם הכל מוטא ואין לרץ פירושו.

רבי אליעזר אומר החולין ואנו רואין זה שמביא אשם תלוי וכשהוא ודאי אלא ששם מביא חטאת הרי היא רחיה שאשם זה לא כיפר שום עון ולפיכך הוא ג"כ נדבה ומטעם זה רשאי אדם להתנדב אשם תלוי ומכ"א לא הערים אותו הכבוד להביא אשם תלוי אלא לכפר על חטא שנסתפק בו ואפילו יהיה נקל וזו היא שמירה לו שמחוט דעתו ולא יעמוד במקום ספק ואינו נדבה. והלכה כחכמים.

חייבי חטאות ואשמות ודאין שעבר עליהן כו'.
אמר קרא [מכל חטאיתם] לפני השם תטהירו אמרו חטא שאין מכיר בו אלא המקום יוס

הכופרים מכפר אבל חסוקא ידיע ביה אין יו"כ מכפר ואמרו עוד בגמרא חייבי מלקות שעבר עליהם יום הכיפורים חייבין והוא אמת כפי עיקר שהקדמנו.

האשה שיש עליה חטאת העוף ספק ועבר עליה יו"כ כו'.

כבר ידעת שיוצאת מכלל מחוסרי כפרה והוא ענין מה שאמר מכשרתה לאכול נזבחים כמו שנבאר בשני ממסכתא זו וכל זמן שנודע לה אחר מליקה שהיא ילדה נזדא הרי הוא גומר משום מזיו דמה והיא ג"כ אסורה באכילה גזירה שמה לאמרו חטאת העוף הבא על הספק נאכלת וכל זמן שנודע לה שלא ילדה הרי זו אסורה בבאילה. ולפיכך אמרו חסרי והוא מה שאמר עליה שעל ספק נאכלת מחמתה כפרה פסיקה והלכה לה.

המפריש שתי סלעים לאשם ולקח בהן שתי אילים כו'.

אשם מעילה אמר עליו הכתוב שהוא בערך כסף שקלים ומיטעו הרבה שנים וכבר ביארנו בנבירות שהסלק הוא השקל הנזכר בתורה ולפיכך לא יהיה אשם מעילות פחות משתי סלעים וכן אשם גזילות לפי שאמר בערך כמו שנאמר באשם מעילות ולמדנו דג"ש וכן אשם שפחה חרופה צריך שיאס כסף שקלים לפי שאמר חרופה עליו שהוא איל כמו שאשם גזילות ואשם מעילות איל ובתוספתא מביא מביא חסרי אשם אשם שפחה חרופה שהוא איל ומזילא אשם אשם נזיר ואשם מזרוע שאינו איל לפי שכל אחד משניהם כבשה כמו שביארנו בחתיכה שדין זה וכן אשם תלוי נאמר בו שהוא איל ונאמר ג"כ עליו בערך ולמדנו אותו בגזירה שזה מאשם מעילות שצריך להיות בשמי סלעים או יותר ולרץ שדעת מה שאמרנו בשעת הפרשה יפה סקט ובשעת כפרה יפה שמים כשר בשעת הפרשה יפה שמים ובשעת כפרה יפה סקט פסול ואפילו חוקרי הכבשים אחר כן והיה שזה יומר על שני סלעים הרי הוא פסול לעולם הואיל ונדחה לפי שיעקר בדיקת צעלי חיים נדחים ויעקר אחר דמיו מתיקרו לא הוי דמיו ולפיכך כשהוא בשעת הפרשה יפה סקט וחזר אח"כ יפה שמים כשר וחזר כל העקרים האלו ודע עניניהם לפי שהם מפתח לדברים רבים מן הענין הזה. ואשבו להשיב פי"ה ההלכה זו אמר כשהוא קונה בשמי סלעים שהפריש וכבר הם קדש שני אילים לאשם חלוקה מהם רצוי לאשם הרי השני אם נפל בו מוס ביצי דמיו עולה נדבה כמו שביארנו בשני משקלים שמומר אשם לנדבה. ומי שלקח בשתי סלעים שהפריש שני אילים. לחולין כבר מעל בשמי סלעים של קדש וחיצי להשיב בכדי מה שמעל וחומשו ומקריב אשם מעילות וכבר נבארנו פעמים שהסלק ארבע דיגרים והוא כבר מעל בשני סלעים וחיצי לשלם עשרה דיגרים להקדש ומקריב אשם מעילות ועשרה דיגרים הן עשר וזוין לפי שזו רביעית הסלק ג"כ ולפיכך אמר שכל זמן שהוא אחד משניהם שמי סלעים והאחד עשרה דיגרים מביא אותו ששום עשרה על מעילות וחומשו והשזה שמי סלעים והוא אשם מעילות שנתחייב בו מפני שנתחייב באלו שני סלעים. אחר כן אמר דין אחר והוא ששם לקח בשמי סלעים שהפריש יהיו קדש שני אילים אחד לאשם ואחד לחולין הרי כבר מעל באלו מן

הקדש. אם היה של אשם שתי סלעים מקריבו באשם שחייב שמתחמו הפריש כי סלעים בחתיכה. והשני אם היה ג"כ שזה שני סלעים שהוא הראוי לקרבן מקריבו על המעילה שנתחייב מחמת שנתחייב באלו של הקדש. וביא סלע ודחומשו. וענין מה שאמר החומשו. שנתחייב לסקול והוא דינר כמו שנבאר לק פעמים כי מה שאמר רחמנא וחמשישמי שיהא הוא וחומשו חמשה והטעם שהביאנו בזה הלשון ראשונה שלא זכר (אלא) שהם שמתחמו הפריש שמי סלעים אלא אחר שהשני אילים לוקחים אחד מהם במעילותו וחומשו והשני לשם מעילה לפי שמעל בכל הדמים מפני ששמי סלעים לקח שמי אילים לחולין וכבר ביאר הגמרא בכל זה והכן אחריו.

המפריש חטאתו ומת לא יביאנה בנו אחריו כו'.

מה שאמר לא יביאנה בנו אחריו. אינו רוצה לומר שלא יקריבנה על אביו לפי שזה פשוט שחטאת שמתו בעליה תמות וכבר נבארנו זה אבל רוצה לומר שלא יקריבנו בנו על חטאת עצמו.

מביאין מהקדש כשבה שיעירה כו'.
הפריש לכשבה או לשעירה [כו']
[הפריש עוף] ונסתאב כו'.

כבר נתבאר בשני ממסכתא זו שמכלל המביאין עולה ויורד מוטמאת מקדש וסוגו בשופות ביטוי והמשקל ששעת העדות והוא שמונה בשמיטת הקול שחומר ושמטה קול אלה והוא עד ואלו השלשם יביאו קרבן בדלי דלות ר"ל שחייב אם עשיר הוא כבשה או שיעיר אחת ואם לא מלאכה ידו יביא שמי מורים או שני בני יונה ואם לא מלאכה ידו יביא עשירית האופה הרי קרבנותם של אלו כבשה או שיעיר או עוף או סלע וכל זמן שהפריש מעות לקחת בהם חתם מאלו הארבעה קרבנות והענין י' לו להביא מחלות המעות קרבן שיהיה פחות ממנו מאלו הד' מינים יהיה נזכר וכן אם הפריש מעות לקרבן על שני העשירי מוסף עליו וכבר נבארנו בזה לד רשיות כל זה הוא מה שנאמר מחטאתו אשר חטא למדנו שחייב ממקלח הדבר שהפריש למחטאתו מה שמכפר בו שיהיה פחות ממנו מאלו הד' מינים יהיה נזכר וכן אם הפריש מעות לקרבן על שני המוטא ומומר רחמנא וכל שם בזהמה עמאה אשכ לא יקריבו ממנה קרבן להי אחריו אינו מוטא אלא בפסולי המוקדשים שיפדו וזה מוטא מן החזרה לפי שבהמה עמאה כבר ביאר אותה ואמר בזהמה העמאה ופדה בערך אחר כך אמר בפסולי המוקדשין והעמיד בהמה לפני הכהן ולא אמר והעמיד אותה ולפיכך אמרו בסיפרא בהמה נפדית ואין העופות והלנונה והעצים וכלי שרת נפדים.

רבי שמעון אומר בכשבים קודמין לעזים בכל מקום כו'.
כבר נתבאר בסוף פרק שני ממעילא ששם היה אביו תלמיד חכם אביו קודם לרבו ואפי' היה רבו מוכנה רוצה לומר שרוב חכמתו ממנו והוא כיוונתו בזה שאמר כאן אם זכה הבו לפני הרב. רוצה לומר שקבל ממנו רוב חכמתו. ומה שאמר בכל מקום. רוצה לומר להשיב אבידה ולפדות ולהחיות ולפרוק מעליו כמו שזכרנו במעילא והדומים לו מכל הדברים שיש בהם לנסוף זק או מועלת רבו קודם והענין כולו מוטא.

סליק פירוש המשיניות להרמב"ם ממסכת כריתות

[illegible]

ורג"כ ס"ט : (מג) כמשה . כחב הע"ז אגל
(מג) לרידיה . כחב הע"ז לכאורה אין פיר
בלל עליו אלא שגראה מעצמו לומר כן ע"כ א
הדמיון הוא פחות דמיון כל אי תחברנו ויל

אם אומר ביהושע אין מלקין אוחז ד
שם לדברים אלו דהא ברישא מיירי ג"פ
מז אכל אין שומעין לדידיה כלומר ל
דמינו ולא מל דמורה ואל"ל א"ר חא

הח"ל בן"ל דאנאמברג לומר דאנו חנו
הסמוך על ספרת אותו החכם בזה שמדבר

עס זענען נאך נישט געקומען צו זעהן וועלכע פארשטאנדן זיי האבן געהאט, און וועלכע פארשטאנדן זיי האבן געהאט, און וועלכע פארשטאנדן זיי האבן געהאט.

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26